

Гідність у моменти, коли ми втрачаємо ґрунт під ногами

Кожний з нас має своє поняття гідності. Для мене, гідність значить залишатися людиною, не дивлячись ні на що. Бути собою, і навіть у найскладнішій ситуації не втрачати поваги до себе та інших.

Більшість людей звикла бути у безпеці та жити у комфорті. Звичайно, знаходитись у себе вдома, у своєму рідному місті, прогулюватись знайомими вуличками з рідними людьми, яких ти знаєш роками – звучить добре, чи не так? А що якщо я скажу, що ця реальність умить може рухнутися?

Усе що ми знаємо може здаватись міцним і безпечним, але вистачить лише подивитися навколо себе, щоб переконатися що це так. Моя реальність, як і реальність багатьох українців, рухнула зранку 24 лютого. Як сьогодні пам'ятаю цей день. Пам'ятаю, як вмовляла маму не йти на роботу, пам'ятаю, як писала усім друзям, пам'ятаю, як збирала тривожну валізку. Я пам'ятаю цей страх та відчуття розгубленості. «Що ж буде далі?», звучало у мене в голові. Ніхто і не міг здогадатися, що буде далі, але усі точно знали, що як раніше вже не буде.

Не дивлячись на жахіття ситуації, була одна річ, яка допомогла мені краще за будь-що – дух єднання. Люди робили усе, щоб допомогти іншим. Нікому не було байдуже, тому що ми були в цьому разом. Я почала почувати себе ближчою до людей, яких зовсім не знаю. Черги у ТРО, неймовірна кількість волонтерів та благодійних зборів. У нас усіх була одна ціль – і кожен був у ній важливий.

Прийняти рішення покинути країну було непросто. Уявіть, що вас змушують покинути вашу домівку прямо зараз. Накинувши курточку і узявши лише найнеобхідніше. Відмовитися від усього що ви знаєте, від знайомого та приємного. Чи змогли б ви, не знаючи, чи побачите ви ще вашого тата та вашу найкращу подругу, втекти і залишити усе позаду, рухаючись назустріч невідомому?

Наперекір усім сумнівам і страхам, дещо мене здивувало. Перетнувши кордон, на нас чекали. Люди, яких ми ніколи б і не зустріли за інших обставин, зустріли нас як своїх друзів. Звичайні волонтери, яким не платили за це і яких не просили це робити. Вони зібралися разом, щоб допомогти нам і тисячам інших українців відчутися себе як дома. Чай в найхолодніший зимовий день, тепла посмішка і рука допомоги – ось що допомогло мені не втратити гідність. Вони не розмовляли нашою мовою, але усе розуміли.

Ми усі люди, і ми усі рівні між собою. Не дивлячись на вік, на стать і гендер, на національність, колір шкіри, віру чи сексуальну орієнтацію. Ми люди, які відчують. Ми люди, які борються за мир, за свободу та за щастя. Ніхто не має права на насилля або дискримінацію. Емпатія – це справжня суперсила яка була нам дана природою, і наша мета не забувати це. Не варто забувати, що біда може статися з кожним з нас. У моменти, коли здається що втрачено усе досить згадати, що найцінніший скарб кожної людини це людяність.

Висновком мого есе я хочу подякувати усім кого я зустріла на своєму шляху. Усім, хто був поряд, хто допомагав, не чекаючи нічого у відповідь. Усім, хто не дав мені втрати свою гідність. А усім, хто це читає, хочу сказати: не будьте байдужими. Спробуйте зрозуміти, спробуйте поставити себе на місце іншого і не загубіть справжнього себе у цьому світі.